

Äänestä tänään – kadut huomenna!

Anonyymi

2007

Yhteiskunnassamme valtaa pitää pieni, rikas, poliittinen ja taloudellinen eliitti. Kilpailu rahasta ja vallasta leimaa kaikkia aloja. Suuryritysten rikastuessa yhä useampi kamppailee toimeentulon alarajoilla. Luokkaerot ovat Suomessakin totta.

Työt ovat jakautuneet epätasaisesti; osalla ei ole töitä lainkaan ja monella työssäkäyvällä niitä on aivan liikaa. Vähävaraisten asema ei parane, on hallitusvalta keillä tahansa. Tämän päivän vasemmistopuolueet toteuttavat oikeistolaisempaa politiikkaa kuin oikeistopuolueet 70-luvulla.

Eduskuntavaaleissa ei ole kysymys hyvien ihmisten ja roistojen välisestä taistelusta eduskuntapaikoista. Muuttuvatko muka valitsemamme edustajat yhtäkkiä roistoiksi ja pelkureiksi? Kyse on siitä, ettei valta käytännössä ole niillä elimillä, joiden kerrotaan edustavan meitä, vaan markkinavoimilla ja niitä tukevalla eliitillä. ”Edustajamme” vain siunaavat poliittisen ja taloudellisen eliitin ”välttämättömiksi” julistamat päätökset.

Kaikkialla maailmassa hallitukset pyrkivät noudattamaan sellaista politiikkaa, etteivät ”jatkuvan taloudellisen kasvun” nimellä tunnetut epäjumalat suutu. Ja nämä epäjumalat tapaavat suuttua kaikesta, mikä haaskahtaa työntekijöiden oikeuksien puolustamiselta, ympäristönsuojelulta, köyhien tukemiselta tai kuluttajansuojalta. Taloudellisesta ja poliittisesta eliitistä on tullut lähes täydellisesti toisiinsa sulautunut kokonaisuus, jonka intressit ovat yhtenäiset.

Hallitsevan eliitin etu on kuitenkin täydellisessä ristiriidassa kansalaisten edun kanssa. Kaikkialla maailmassa ihmiset haluavat yhteiskunnallista tasa-arvoa, toimivan sosiaalisen turvaverkon, puhtaan ympäristön ja mielekästä tekemistä. Vallanpitäjät sen sijaan ajavat tuloerojen kasvattamista, sosiaaliturvan heikentämistä, kulutuksen lisäämistä ja luonnonvarojen ”tehokkaampaa” käyttöä ja talouskasvun kannalta toisarvoisten mutta inhimillisesti tärkeiden alojen, kuten hoitoalan, pitämistä matalapalkkaisina. Ja kaiken aikaa meille kerrotaan ettei vaihtoehtoja ole, että toisenlainen politiikka on mahdotonta. Elämme aikaa, jolloin uusi maailmanuskonto on markkinoiden diktatuuria ajava uusliberalismi. Ja kuten mihin tahansa uskontoon, myös markkinoiden diktatuuriin tulee uskoa kyselemättä.

Usein vaalien alla esiintyvällä isänmaallisuuden ja kansallisen yhtenäisyyden korostamisella yritetään saada ihmiset samaistumaan valtaeliittiin. Näin varmistetaan kansalaisten kuuliaisuus ja usko järjestelmän muuttumattomuuteen. Liittoutuminen yhteen muiden maiden alistettujen kanssa vaikeutuu. Yhtenäisyyttä lujitetaan uhkakuvilla, joiden ratkaisuksi tarjotaan uusia lakeja ja valvontaa.

Niillä, jotka eivät kuulu hallitsevaan eliittiin, on tällä hetkellä hyvin vähän vaikutusvaltaa itseään koskeviin asioihin. Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että passiivisuus on realismia ja yhteiskunnallisten asioiden seuraaminen ajanhukkaa. Juuri se seikka, että valta karkaa yhä kauemmaksi kansalaisista, tekee ensiarvoisen tärkeäksi taistella tällaista kehitystä vastaan. Tätä taistelua ei kuitenkaan käydä vaaliuurnilla, vaan kaduilla, työpaikoilla, asuinalueilla ja ylipäätään kaikkialla, missä inhimillistä toimintaa tapahtuu.

Luopumalla passiivisen vaalikarjan roolista ja ryhtymällä itse ottamaan omaa elämäänsä haltuunsa kansalaiset voivat saada aikaan syvällisiä muutoksia kohti inhimillisempää yhteiskuntaa. Oman asuinalueemme asukkaina meillä tulisi olla oikeus ottaa asuinalueemme kehittämisen omiin käsiimme yhdessä muiden asukkaiden kanssa. Työpaikkamme työntekijöinä meillä tulisi olla oikeus organisoida työmme yhdessä muiden työyhteisömme työntekijöiden kanssa, palvelujen käyttäjinä meillä tulisi olla oikeus osallistua näiden palvelujen toteuttamiseen käyttäjille sopivalla tavalla ja kuluttajina meillä tulisi olla oikeus tietää miten käyttämämme tuotteet syntyvät ja mitä vaihtoehtoisia tuotantotapoja niille olisi.

Nämä eivät ole sellaisia oikeuksia, joita pitäisi luoda tyhjästä vaatimalla niitä passiivisesti valtanpitäjiltä. Näitä oikeuksia pyritään jo toteuttamaan eri elämänaloilla. Lähidemokratia, työpaikkademokratia, julkisten palvelujen asiakkaiden kuuleminen ja kuluttajien painostusvoima kuuluvat yhteiskuntaamme jo nyt. Kyse on kuitenkin siitä, annetaanko niiden jäädä pelkäksi hiekkalaatikonäpertelyksi ja siten nykyistä näennäisdemokratiaa tukeviksi osa-alueiksi vai pyritäänkö niistä kehittämään vallitsevia toimintakäytäntöjä koko yhteiskunnassa.

Yhteiskunnan muuttaminen aidosti demokraattiseksi on prosessi, joka ei pääty koskaan. Se edellyttää jatkuvaa aktiivista osallistumista olemassaolevaan toimintaan siellä missä sitä on ja toiminnan luomista sinne missä sitä ei vielä ole.

Vallitseviin rakenteisiin ei voida milloinkaan hirttäytyä kiinni ja sanoa, että tämä on paras mahdollinen. Juuri tämän virheen vuoksi nykyinen parlamentaarinen järjestelmä, jolle äänestämällä annamme tukemme, muuttuu koko ajan yhä suuremmaksi farssiksi, joka jaksaa naurattaa aina vain vähemmän.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Anonyymi
Äänestä tänään – kadut huomenna!
2007

Haettu 16.8.2012 osoitteesta:<http://takku.net/article.php/20070224154104801>

fi.theanarchistlibrary.org